

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1051/2020
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Грос, адвокат у ..., против туженог Града Суботица, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1812/19 од 20.11.2019. године, у седници већа одржаној 15.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1812/19 од 20.11.2019. године.

Образложење

Основни суд у Суботици је пресудом број П1 106/2019 од 26.03.2019. године, ставовима првим и другим изреке, делимично усвојио тужбени захтев тужиоца, па је обавезао туженог да исплати тужиоцу износ од 1.371.697,60 динара на име претрпљене материјалне штете у висини неисплаћених зарада које му је проузроковала Скупштина града Суботице као орган туженог у вршењу својих функција, са законском затезном каматом, рачунајући на појединачне износе ближе означене у изреци. Трећим ставом изреке је обавезан тужени да надлежним фондовима на име тужиоца за период од 20.02.2014. године закључно са 15.06.2015. године обрачуна и плати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање у складу са законом, а све у року од 15 дана. Четвртим ставом изреке је одбијен тужбени захтев преко досуђеног износа од 1.371.697,60 динара до захтеваног износа од 1.812.052,56 динара, заједно са законском затезном каматом на свако појединачно потраживање од дана доспелости па до исплате и петим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 263.600,00 динара, а у случају доцње са законском затезном каматом од момента доцње до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом број Гж1 1812/19 од 20.11.2019. године усвојио жалбу туженог, па је преиначио пресуду Основног суда у Суботици у њеном усвајајућем делу тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца као и захтев за накнаду трошкова поступка, а тужиоца обавезао да туженом надокнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 185.250,00 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете од стране другостепеног суда, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена, али да није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. У ревизији се наводи да побијана пресуда има недостатака због којих се не може испитати и да је тиме учињена битна повреда поступка која се своди на тачку 12. члана 361. став 2. ЗПП. Међутим, ревизија се не може изјавити због ове битне повреде поступка (члан 407. став 1. ЗПП), па стога не може бити разматрана од стране ревизијског суда.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је пре истека мандата разрешен са функције директора Јавног предузећа „ББ“ из Суботице решењем Скупштине града Суботица од 20.02.2014. године у којем је у упутству о правном средству, наведено да против решења није дозвољена жалба, да је то решење коначно и да се може тужбом покренути управни спор код Управног суда у Београду у року од 30 дана од дана достављања решења. Поступајући по том упутству о правном леку тужилац је преко пуномоћника 17.03.2014. године поднео тужбу Управном суду ради поништаја решења о разрешењу. Управни суд – Одељење у Новом Саду је 19.06.2016. године се решењем број У 4056/14 огласио стварно ненадлежим и предмет је уступио Вишем суду у Суботици као стварно и месно надлежном суду. Виши суд у Суботици је доставио решење Управног суда заједно са позивом за припремно рочиште за 13.06.2016. године, пуномоћнику тужиоца који је та писмена примио 22.06.2016. године. Пред Вишим судом у Суботици је 13.09.2016. године одржано припремио рочиште на које су приступили тужилац, његов пуномоћник и законски заступник тужене. Након одржаног припремног рочишта је одређена пауза од 5 минута, те је одржано рочиште за главну расправу на којем је главна расправа закључена и донета је и пресуда под бројем ПП 5/2016, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца. Одлучујући о жалби тужиоца, Апелациони суд у Новом Саду је решењем број Гж1 3207/2016 од 22.11.2016. године укинуо пресуду Вишег суда у Суботици, а тужбу је одбацио. Врховни касациони суд је одбио као неосновану ревизију тужиоца изјављену против тог решења апелационог суда, решењем Рев2 778/2017 од 30.03.2017. године, исправљеног решењем од 15.09.2017. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је Скупштина града Суботице, као орган туженог, у вршењу својих функција оштетило тужиоца тиме што му је дала погрешно упутство о правном средству, тако да му је онемогућено да искористи право да у судском поступку оствари заштиту својих права због незаконитог разрешења дужности директора ЈП „ББ“ у Суботици пре истека мандата на који је именован. Досудио му је накнаду материјалне штете у виду разлике између зараде коју би остварио да је радио као директор јавног предузећа и зараде коју је остварио као запослено лице у својој агенцији у периоду од 20.02.2014. године до 15.06.2015. године. Према разлозима првостепене пресуде, тужилац је оштећен и зато

што Виши суд у Суботици на припремном рочишту није позвао тужиоца да отклони недостатак у означању туженог на основу члана 80. став 1. ЗПП и члана 294. став 2. ЗПП, већ је након првог рочишта истог дана донета пресуда којом је одбијен тужбени захтев тужиоца.

Супротно, апелациони суд је оценио да нема одговорности туженог из члана 172. у вези члана 154. Закона о облигационим односима-ЗОО, јер нема кривице туженог за претрпљену тужиочеву штету, односно да пропусти органа тужене због погрешно дате поуке о правном леку није у директној узрочно последичној вези са штетом коју евентуално трпи тужилац.

И по оцени Врховног касационог суда правилно је другостепени суд закључио да је у решењу Скупштине града Суботице од 20.02.2014. године којим се тужилац разрешава дужности директора јавног предузећа, дата погрешна поука о правном средству којим се ово решење може побијати, али тај пропусти органа тужене није узроковао да тужилац изгуби право на правну заштиту и могућност да у законом прописаном поступку побија правилност решења о свом разрешењу са места директора пре истека мандата. Утврђено је да је тужилац поступио по погрешној поуци о правном леку и преко пуномоћника је поднео тужбу Управном суду ради поништа решења о разрешењу и тај суд се огласио стварно ненадлежним и предмет је уступио надлежном Вишем суду у Суботици. Тиме је судска заштита тужиоца прихваћена, односно тужба је упућена стварно надлежном суду. Међутим, пуномоћник тужилац је пропустио да по правилима Закона о парничном поступку уреди тужбу и правилно означи туженог.

Врховни касациони суд је закључио да је пуномоћник тужиоца имао довољно времена од пријема позива за припремно рочиште, па до његовог одржавања (три месеца) да се припреми за парнични поступак и да означи тужену страну у складу са правилима парничног поступка будући да је тужба коју је поднео Управном суду била у складу са Законом о општем управном поступку који је у то време важио („Службени гласник РС“ број 33/1997, 31/2001). Чланом 200. став 4. овог закона је прописано да када је у решењу дато погрешно упутство, странка може поступити по важећим прописима или по упутству. Странка која поступи по погрешном упутству не може због тога трпети штетне последице. Значи да и у време када је тужилац примио решење о разрешењу са директорског места, његов пуномоћник/адвокат је имао могућност да размотри законске прописе и да одлучи да ли да поступи по упутству из решења или да поступи по Закону о уређењу судова и тужбу поднесе Вишем суду у Суботици. Пуномоћник тужиоца се одлучио да поступи по упутству и тужилац није трпео штетне последице због тога, јер његова тужба није одбачена него је Управни суд донео решење којим се огласио ненадлежним и предмет је уступио надлежном парничном суду. Од пријема решења Управног суда за тужиоца почиње парнични поступак по његовим правилима која су прописана Законом о парничном поступку. Тужилац је имао пуномоћника у личности адвоката који није уредио тужбу и није правилно означио туженог. О томе је већ правноснажно одлучено и зато су сви ревизијски наводи који се односе на правилну примену одредаба члана 79. и 80. Закона о парничном поступку, неосновани. Наиме, о примени наведених чланова ЗПП-а је одлучено у парници чији је предмет био поништај решења о разрешењу дужности директора, решењем Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 3207/16 од 22.11.2016. године, којим је укинута пресуда Вишег суда у Суботици број П1 5/16 од 13.09.2016. године и тужба одбачена. Врховни касациони суд је решењем број Рев2 778/2017 од 30.03.2017. године

- 4 -

одбио као неосновану ревизију тужиоца изјављену против решења апелационог суда и у образложењу навео исцрпне разлоге из којих не прихвата правно становиште ревидента. Према томе, тужилац није успео да у судском поступку поништи решење о разрешењу са директорског места јер је његова тужба одбачена због неправилно означене тужене странке. Сада у ревизији понавља разлоге који се односе на претходну парницу, а о чему су се судови у три степена у образложеним одлукама изјаснили. Ревидент неосновано побија правилност пресуђења другостепеног суда износећи неприхватљиво правно становиште.

Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић